

Τὸ Πάσχα καὶ ἐμεῖς (Γιαννουῶτος Ἀναστάσιος Ἀρχιεπίσκοπος Τιράνων καὶ πάσης Ἀλβανίας)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Τὸ Πάσχα ἀποτελεῖ τὸ κέντρο τῆς ὀρθόδοξης λατρείας. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ κορωνίδα τῆς πίστεώς μας. Σφραγίζει τὴν πνευματικὴ ταυτότητα τῶν Ὀρθοδόξων. Καθορίζει τὴ δύναμη τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος.

Παραταῦτα, συχνὰ συμπεριφερόμαστε σάν νά μὴ σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε γιὰ μᾶς ὁ Χριστός• σάν νά πρόκειται γιὰ κάτι πού δέν σχετίζεται μέ τὴν καθημερινότητά μας, τὰ λάθη, τίς προδοσίες, τίς ἀποτυχίες, τίς προσδοκίες μας. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι εὐαίσθητοι, πού συνοδεύουν τὸ Χριστό μέχρι τὴ Σταύρωσή Του. Στέκονται μέ σεβασμό ἐμπρός στον ἥρωα, τὸν φίλο τῶν πονεμένων καὶ φτωχῶν, τὸ θύμα τῶν ἀνόμων καὶ πονηρῶν. Σταματοῦν ὅμως ἐκεῖ. Συγκινοῦνται ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ξεσκέπασε τοὺς διεφθαρμένους, τοὺς ὑποκριτές. Ἀλλὰ περιορίζονται σ' αὐτό. Δυσκολεύονται νά κάνουν τὸ ἐπόμενο βῆμα. Ἀδυνατοῦν νά Τὸν δοῦν ὡς τὸν Κύριο τῆς ζωῆς, ὡς τὸν Ἀναστάντα πού ἄνοιξε θύρα ἐλπίδας στό ἀδιέξοδο τοῦ θανάτου, πού ἔδωσε νόημα στή ζωή.

Αὐτό ὅμως εἶναι ἀκριβῶς τὸ κυρίως νέο μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου: «Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν» (Α΄ Κορ. 15, 17). Γι' αὐτό καὶ συνεχῶς ἐπαναλαμβάνουμε τὸν πανηγυρικό παιάνα, Χριστός Ἀνέστη, καὶ ψάλλουμε μαζί μέ

τόν ύμνωδό: «Τό άκατάληπτον τῆς σῆς σταυρώσεως καί άνερμήνευτον τό τῆς έγέρσεως θεολογοῦμεν οί πιστοί άπόρρητον Μυστήριον• σήμερα γάρ θάνατος καί ό Άδης έσκύλευται, γένος δέ άνθρώπινον άφθαρσίαν ένδέδυται• διό καί εύχαρίστως κραυγάζομεν• Δόξα, Χριστέ, τῆ Άναστάσει σου» (Παρακλητική, Ήχος γ', Κάθισμα Όρθρου).

Όσοι δυσκολεύονται νά άποδεχθοῦν αύτή τήν άλήθεια, άς μή λησμονοῦν ότι μεγάλες έμπειρίες τῆς ζωῆς, ιδιαίτερα ή άπέραντη, πολυεδρική έμπειρία τῆς άγάπης, ύπερβαίνουν τίς νοητικές περιγραφές καί όριοθετήσεις. Ζήτημα πίστεως, θά πεῖ κανείς. Άσφαλῶς. Άλλά καί θέμα έλευθερίας γιά τό άποφασιστικό άλμα πρός τό άρρητο. Ό Θεός δέν μᾶς αναγκάζει νά ύποταχθοῦμε στήν άλήθεια πού Αὐτός άποκαλύπτει. Σέβεται τήν έλευθερία μας. Τελικά πάντως, αύτή ή πίστη προσδιορίζει τήν όρθόδοξη συνείδηση, ανοίγοντας άπέραντους όρίζοντες στήν όρθόδοξη σκέψη καί βιοτή.

Αὐτή τήν πεποίθηση στήν Άνάσταση μᾶς καλεῖ ιδιαίτερα σήμερα ή Έκκλησία μας νά ανανεώσουμε. Νά δυναμώσουμε τή πίστη μας «εἰς έναν Κύριο [...] σταυρωθέντα καί αναστάντα». Όταν ή αναστάσιμη βεβαιότητα άτονεῖ, τότε ή κοινότητά μας, έστω καί άν όνομάζεται «χριστιανική», έκφυλίζεται. Μεταβάλλεται σέ άπλό κοινωνικό, έστω φιλανθρωπικό σύνολο, θρησκευοποιημένο, πού έξωτερικά μόνο συνδέει τά μέλη του. Δέν εἶναι πιά Έκκλησία πού ανυψώνει πρός τά άνω, πρός τό Θεό, πού ένώνει τόν πιστό μέ τό Χριστό. Όσο ούσιαστικότερη καί, έντονότερη εἶναι ή βίωση καί ή αναγγελία τοῦ μυστηρίου τοῦ Πάσχα, τοῦ γεγονότος τῆς Άναστάσεως, τόσο ή παρουσία καί ή άκτινοβολία τῆς Έκκλησίας καθίσταται αύθεντικότερη καί πιό εύεργετική γιά όλόκληρη τήν ανθρωπότητα.

Προσβλέποντας στόν αναστάντα Κύριο, στόν όποιο έχει δοθεῖ «πᾶσα έξουσία έν ούρανῶ καί επί γῆς», προγευόμαστε τήν Άνάσταση στήν καθημερινότητα. Άκόμη κι όταν διαπιστώνουμε μαζί μέ τόν Ψαλμωδό: ότι «περιέσχον με ώδύνες θανάτου, καί χείμαρροι ανομίας έξετάραξαν με, ώδίνες άδου περιεκύκλωσαν με, προέφθασάν με παγίδες θανάτου» νιώθουμε μέσα μας μία μυστική δύναμη αντιστάσεως σέ κάθε μορφή διαφθοράς καί παρακμῆς.

Τό πιό βέβαιο γεγονός, ή προσμονή τοῦ τέλους τῆς επίγειας διαδρομῆς μας -άπό ασθένεια, άτύχημα ή γηρατεία- φωτίζεται ήρεμα. Γιά όποιον πιστεύει στήν άνάσταση, τό μέλλον ύπερβαίνει τό σύνορο τοῦ έπιγείου θανάτου. «Διό οὐκ έκκακοῦμεν (δέν χάνουμε τό θάρρος μας), άλλ' εἰ ό έξω ὑμῶν ανθρωπος διαφθείρεται, άλλ' ό έσωθεν ανακαινοῦται ήμέρα καί ήμέρα» (Β' Κορ. 4:16). Όποιος έχει τόν σταυρωθέντα καί αναστάντα Έμπνευστή, Στήριγμα, «Κύριο», βιώνει ό,τι πιό πολύτιμο καί δυνατό μπορεί κανείς νά ζήσει.

Άλλά υπάρχει και μία άλλη κρίσιμη για πολλούς χριστιανούς πλευρά: συχνά με τά χείλη αναφερόμαστε στην Ανάσταση, αλλά τό ήθος μας και ή καθημερινή μας ζωή κινούνται στή σκιά τοῦ ἄδη, μακριά από τό ὀλόλαμπρο φῶς τοῦ Πάσχα, σέ χώρους σκοτεινούς, σέ περιοχές ὑποκρισίας, ψεύδους, ἀδικίας, σκληρότητας, ὑποδουλώσεως στή δυναστεία ποικίλων παθῶν ὅταν περιφρονοῦμε στήν πράξη τίς συνέπειες τῆς Ἀναστάσεως• ὅταν ἀντικαθιστοῦμε τό ἀναστάσιμο φρόνημα μέ τό φρόνημα τῆς σαρκός.

Μέ τό πασχάλιο γεγονός, «τά ἀρχαῖα παρήλθε, ἰδού γέγονε καινά τά πάντα», τονίζει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος και προτρέπει τόν καθένα μας: «τήν καλήν ἀλλοίωσιν ἀλλοιώθητι». Ὁ κάθε πιστός καλεῖται νά βιώσει μία οὐσιαστική ἀλλαγὴ πρὸς τό καλύτερο. Στήν εὐχή τῆς προετοιμασίας γιά τή συμμετοχή στή θεία Εὐχαριστία, στό σταυροαναστάσιμο Δεῖπνο στό ὁποῖο κορυφώνεται ή προσωπική σχέση μέ τό Χριστό, ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Μεταφραστής θέτει στά χείλη τοῦ κάθε πιστοῦ: «Ὁ τῆ τριημέρω σου και ζωηφόρω ἀναστάσει τόν πεπτωκότα προπάτορα ἀναστήσας, ἀνάστησόν με τῆ ἁμαρτία κατολισθήσαντα, τρόπους μοι μετανοίας ὑποτιθέμενος». Ἡ λύση γιά νά ξαναβροῦμε τή λάμψη τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος και ήθους πού καταυγάζονται ἀπό τήν Ανάσταση εἶναι ή τίμια, συνεχής και ἔμπρακτη μετάνοια. Μία ἐσωτερική πορεία πνευματικῆς ἀνανεώσεως μέσα στήν ἱερότητα εἰλικρινοῦς αὐτοσυντριβῆς και ταπεινώσεως. Ἀνάβοντας τήν πασχαλινή μας λαμπάδα, καλούμεθα νά ἀνοίξουμε διάπλατα τήν ὑπαρξή μας, γιά νά εἰσδύσει «φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός» στή συνείδηση, τή βούληση και τίς ἀπόκρυφες πτυχές τοῦ ὑποσυνειδήτου μας, «στά κρυπτά της καρδίας», και νά καθαρῖσει ἀπό πάσης ἁμαρτίας «τήν ἐν σκότει ψυχὴν μας ὑπάρχουσαν». Ὡστε νά γίνουμε ἄνθρωποι ἀληθινοί, εἰλικρινεῖς, ἔντιμοι, δίκαιοι, φωτεινοί.

Στή σημερινή μεγάλη γιορτή ή Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μᾶς ξαναφέρνει ὀλοζώντανα, μέ ὄλη τή λαμπρότητα και τήν ἔνταση τῆς λατρείας της, τή μεγαλειώδη ἀλήθεια: Χριστός Ἀνέστη! Γιά νά μᾶς καλέσει νά ἀπαντήσουμε, ὄχι μόνο μέ τό στόμα μας ἀλλά μέ τή καρδιά, μέ τή βούλησή μας: Ἀληθῶς Ἀνέστη! Καί, ταπεινά, νά δεηθοῦμε: «Προσθες ἡμῖν πίστιν, Κύριε, εἰς τήν Ανάστασίν Σου». Γιά νά χαροῦμε τήν ὑπέρβαση τοῦ ἀδιεξόδου τοῦ θανάτου. Γιά νά ἀπορροφήσουμε κάτι ἀπό τό ἀνέσπερο φῶς ἀλήθειας και ἐλπίδος πού ἔφερες στήν ἀνθρωπότητα. «Προσθες ἡμῖν πίστιν, Κύριε, εἰς τήν Ανάστασίν Σου». Γιά νά νιώσουμε κάτι ἀπό τήν ἀνεξάντλητη μεταμορφωτική δύναμή της. Καί σέ ὄσους ἀκόμα στέκουν διστακτικοί ἐμπρός σ' αὐτή τήν πίστη, ἄνοιξε, Κύριε, περάσματα στήν καρδιά τους γιά νά εἰσδύσουν οἱ ἀκτίνες τῆς Ἀναστάσεώς Σου.

Τό Πάσχα, ἀδελφοί μου, εἶναι μία ἔντονη κλήση γιά ἀφύπνιση• γιά νά ἀνθίσει και πάλι και νά καρποφορήσει ή ἀναστάσιμη πίστη μας. Γιά νά συντονισθοῦμε ἐκ νέου

στόν ὀρθόδοξο ρυθμό ζωῆς, νά ξαναβροῦμε τό ἀναστάσιμο ἦθος.

Πηγή: agiazoni.gr